

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

24 juni 1998

ONTWERP VAN DECREET

inzake sociale werkplaatsen

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren Jef Sleeckx, Robert Voorhamme en Carlos Lisabeth –
houdende erkenning en subsidiëring van de sociale werkplaatsen**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Jos Stassen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Robert Voorhamme.

Vaste leden : de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Johan De Roo, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Eddy Schuermans ;

de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Didier Ramoudt ;

de heren Carlos Lisabeth, Jef Sleenckx, Robert Voorhamme ;

de heren Jan Penris, Frans Wymeersch ;

de heer Jean-Marie Bogaert ;

de heer Jos Stassen.

Plaatsvervangers :

de heren Joachim Coens, Jos De Meyer, mevrouw Mia De Schamphelaere, de heer John Taylor, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen ;

de heren Louis Bril, André Denys, Dirk Van Mechelen ;

de heren Freddy De Vilder, Fred Dielens, Jacky Maes ;

mevrouw Marijke Dillen, de heer Emiel Verrijken ;

de heer Chris Vandenbroeke ;

de heer Jos Geysels.

Zie :

1014 (1997-1998)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Advies namens de Commissie voor Welzijn,
Gezondheid en Gezin

– Nr. 3 : Amendementen

239 (1995-1996)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

INHOUD

	Blz.
I. Inleidende uiteenzetting door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	4
II. Uiteenzetting door de heer Jef Sleenckx, mede-indiener van het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de sociale werkplaatsen (Stuk 239 (1995-1998) – Nr. 1)	7
III. Algemene bespreking	7
IV. Artikelsgewijze bespreking	13
V. Eindstemming	23
Tekst aangenomen door de Commissie	24

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden boog zich een eerste maal over de problematiek van de sociale werkplaatsen naar aanleiding van de behandeling van het voorstel van decreet van de heren Jef Sleenckx, Robert Voorhamme en Carlos Lisabeth houdende erkenning en subsidiëring van de sociale werkplaatsen (Stuk 239 (1995-1996) – Nr. 1) op 2 juli 1996, waarna de commissie besliste om de behandeling op te schorten tot de indiening van een ontwerp van decreet ter zake.

Ondertussen werd door de Vlaamse regering beslist tot het opzetten van het "experiment" sociale werkplaatsen en werd eveneens door de Vlaamse regering het advies ingewonnen van de SERV over het voorontwerp van decreet. Dit advies werd uitgebracht op 18 september 1996, waarna het werd overgezonden aan de leden van de commissie.

Ingevolge dit SERV-advies bracht de commissie op 18 oktober 1996 een werkbezoek aan een aantal sociale werkplaatsen, onder meer de sociale werkplaats SPIT, VZW te Kessel-Lo, de sociale werkplaats De Wroeter te Kortesseem en de sociale werkplaats Taverne Groot Eiland te Brussel.

In maart 1998 werd door de Vlaamse regering het voorontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen goedgekeurd, waarna de commissie op 19 mei, 4 en 11 juni 1998 het ontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 1) en het voorstel van decreet van de heren Jef Sleenckx, Robert Voorhamme en Carlos Lisabeth houdende erkenning en subsidiëring van de sociale werkplaatsen (Stuk 239 (1995-1996) – Nr.1) onderzocht.

Voorafgaandelijk aan de eigenlijke bespreking van het ontwerp van decreet werd conform artikel 28 van het Reglement op 7 mei 1998, de voorzitter van het Vlaams Parlement in kennis gesteld van de adviesaanvraag van de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden aan de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin, aangezien het ontwerp van decreet raakpunten heeft met het welzijnsbeleid.

Dit advies is opgenomen in Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 2.

De commissie besloot op 19 mei 1998 tot toepassing van artikel 24, punt 2 van het Reglement : "Ontwerpen en voorstellen van decreet en voor-

stellen van resolutie worden samen behandeld" en kwam hierdoor eveneens tegemoet aan een reeds eerder door de commissie op 2 juli 1996 genomen beslissing. Dit betekent dat slechts één tekst als basis van de bespreking wordt genomen en gaat fungeren als basistekst (in dit geval het ontwerp).

Dit heeft voor gevolg dat voor het voorstel van decreet van de heren Jef Sleenckx, Robert Voorhamme en Carlos Lisabeth houdende erkenning en subsidiëring van de sociale werkplaatsen geen aparte algemene bespreking wordt gehouden en dat de indieners bij de artikelsgewijze bespreking vanuit hun initiatief de basistekst desgewenst dienen te amenderen.

De keuze voor het ontwerp van decreet als basistekst wordt verklaard door het feit dat het om een meer exhaustieve tekst en een meer algemene regeling gaat.

De minister gaf een inleidende uiteenzetting bij het ontwerp op 19 mei 1998. De eigenlijke bespreking van het ontwerp van decreet vond plaats op 4 en 11 juni 1998.

Het ontwerp werd ten slotte op 11 juni 1998 goedgekeurd in de commissie.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER THEO KELCHTERMANS, VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

1. Situering

De minister refereert voor de krachtlijnen van het ontwerp van decreet aan de Memorie van Toelichting. Hij stipt aan dat in het regeerakkoord inzake de sociale werkplaatsen wordt geopteerd voor de verdere consolidatie van datgene wat in deze context reeds is verwezenlijkt en dat hieraan een decretale onderbouw dient te worden gegeven.

Het regeerakkoord stelde ter zake : "Er wordt gepleit voor een globale regeling voor de beschermde tewerkstelling die de activiteitsdomeinen van de beschutte en de sociale werkplaatsen duidelijk omschrijft". Er is sprake van een "globale regeling", wat niet per se betekent één gezamenlijke regeling.

Bovendien staat deze passage in het regeerakkoord onder de noemer "van werkgelegenheid tot tewerkstelling", en dit in een perspectief van bege-

leiding op maat van werkzoekenden, trajectmatige aanpak, stapsgewijze toeleiding naar de arbeidsmarkt".

2. Timing

Aan de indiening van het thans ter bespreking voorliggende ontwerp van decreet is een lange voorbereiding voorafgegaan. De minister schetst kort de genese van het ontwerp.

In november 1995 werd binnen de Vlaamse regering de beslissing genomen tot de voorbereiding van een voorontwerp van decreet inzake de sociale werkplaatsen. Er waren twee beleidsopties : een structurele regeling of voortwerken met een experimentele fase.

Vroeger besliste de Vlaamse regering reeds een experiment "sociale werkplaatsen" op te zetten dat tot doel had concrete tewerkstellingsmogelijkheden te bieden voor deze groep van werkzoekenden die – omwille van een cumulatie van achterstellende factoren – niet of niet onmiddellijk in aanmerking komen voor een (her-)inschakeling in het reguliere arbeidscircuit. Vanuit een evaluatie van dit experiment beoogde het voorontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen een decretale basis te geven aan dit initiatief gericht op de meest kansarmen.

De Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) bracht hierover op 18 september 1996 een advies uit.

Op 26 februari 1997 wordt over het aldus aangepaste voorontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen het eerste advies ingewonnen van de Raad van State die in zijn advies van 3 maart 1997 (L. 26.123/1) stelt dat "bepaalde pleegvormen niet zijn nageleefd en dat er daarenboven vragen rijzen omtrent de verenigbaarheid van de in dit voorontwerp van decreet op een algemene wijze uitgewerkte regeling, die maatregelen zou kunnen bevatten welke de Commissie van de Europese Gemeenschappen zou kunnen beschouwen als zijnde "steunmaatregelen" in de zin van artikel 93, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

In januari 1998 wordt door de Belgische Staat hieromtrent een aanmeldingsprocedure bij de Europese Commissie afgerond, zoals bedoeld in artikel 93, lid 3, van het EG-Verdrag. Blijkens haar schrijven van 8 januari 1998 stelt de Europese Commissie dat de Vlaamse regering over een aantal aspecten

nog de nodige opheldering zal dienen te geven en zonodig, overeenkomstig de wensen van de Europese Commissie, een nieuwe aanmelding zal moeten doen aan de Europese Commissie.

In zijn eindadvies van 12 februari 1998 over het voorontwerp van decreet formuleert de Raad van State enkel nog een aantal secundaire opmerkingen. Het voorontwerp van decreet wordt door de Vlaamse regering goedgekeurd in maart 1998.

3. Het decreet is sterk ingebed in de principes die aan de basis liggen van het tewerkstellingsbeleid van de laatste jaren

De minister onderstreept dat het ontwerp van decreet perfect aansluit bij de principes van het werkgelegenheidsbeleid, waarbinnen grote zorg en aandacht wordt besteed aan doelgroepenbeleid en -bewaking.

In verband met het doelgroepenbeleid bij de sociale werkplaatsen (beschermde tewerkstelling) wijst de minister op het stringente karakter van de doelgroepbepaling en -bewaking, vermits alleen personen die na vijf jaar zoeken op de gewone arbeidsmarkt nog geen job hebben gevonden binnen het reguliere arbeidscircuit, kunnen worden tewerkgesteld in een beschermde werkplaats. De VDAB vervult ter zake, een controlefunctie en staat eveneens in voor de trajectmatige toeleiding.

De door dit ontwerp van decreet beoogde doelgroepen betreffen laaggeschoolde, langdurig werklozen, moeilijk bemiddelbaren, zonder kansen op een integratie binnen het normale bedrijfseconomische arbeidscircuit. Ingevolge een combinatie van persoons- en omgevingsgebonden factoren komen zij niet voor een tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit in aanmerking.

Ter zake refereert de minister aan de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet (ondermeer fysieke, psychische en sociale beperkingen en moeilijkheden). De minister beaamt dat de in de memorie van toelichting opgegeven omschrijving inderdaad vrij algemeen is, maar meestal kunnen deze factoren toch worden teruggebracht tot omgevings- en persoonsgebonden factoren.

Wat het doorstromingspercentage betreft, wijst de minister erop dat thans meer dan 10 percent doorstroomt, maar de vraag rijst of men inzake de doorstroming bepaalde quota dient te hanteren. De minister verklaart hiervan niet onmiddellijk voorstander te zijn, maar eerder te opteren voor een

degressieve subsidiëring die tot een bepaald niveau kan worden afgebouwd.

Terzake onderstreept de minister vervolgens het belang van het advies uitgebracht door het Subregionaal Tewerkstellingscomité (STC) over de activiteiten die al dan niet mogen worden uitgevoerd. Daarenboven verleent het STC een advies over het aantal toe te kennen arbeidsplaatsen.

De minister stelt vast dat de dynamiek in vele sociale-economieprojecten zo sterk is dat men thans wordt geconfronteerd met een gebrekkige afstemming tussen de vraag- en aanbodzijde, wat noopt tot een strikte regelgeving. In deze context benadrukt de minister het belang van de erkenning : eenmaal de erkenning is gegeven voor bepaalde projecten, is een schorsing en intrekking ervan moeilijk.

Daarenboven komt er een aparte subsidiëring voor de doelgroep en de omkadering, die evenwel geen degressief karakter vertoont, vermits er in geen investeringssubsidies wordt voorzien (roerend noch onroerend).

De werkgever betaalt aan de tewerkgestelden binnen de sociale werkplaatsen het sectorloon, 80 percent van het gewaarborgd minimuminkomen in de beschutte werkplaatsen. De sociale werkplaatsen dienen daarenboven over een zekere mate van loonvormend vermogen te beschikken, noodzakelijk voor het functioneren van de sociale werkplaatsen.

4. Raakpunten met het welzijnsbeleid

De minister wijst erop dat het ontwerp van decreet raakpunten heeft met het welzijnsbeleid, wat zich eveneens uit in het advies van de Commissie voor Welzijn aan de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden. Concreet vertoont het ontwerp raakpunten met de beschutte werkplaatsen, alhoewel men dit eveneens ruimer kan stellen (ondermeer geestelijke gezondheidszorg, dagcentra gehandicapten en wellicht zijn er nog andere).

Bovendien stelt de minister vast dat er met betrekking tot de beschutte werkplaatsen nogal wat verschillen kunnen worden vastgesteld, onder meer op

het vlak van de financiering. De toeleiding tot de beschutte werkplaatsen gebeurt door het Vlaams Fonds in plaats van door de VDAB.

Verder is er bij de beschutte werkplaatsen geen toetsing van de activiteiten bij de STC's, en betaalt de werkgever niet het sectorloon, maar momenteel 80 percent van het gewaarborgd minimuminkomen. De subsidieregeling ten aanzien van de beschutte werkplaatsen is niet degressief. Daarenboven wordt minder het accent gelegd op de doorstroming naar het reguliere arbeidscircuit.

5. Globale regeling blijft streefdoel

Voor de Vlaamse regering blijft het streefdoel de uitwerking van een algemene regeling voor de sociale en de beschutte werkplaatsen, wat evenwel niet impliceert dat de regering alles per se in één decreet wil regelen, maar dat eerder dient geopteerd voor de integratie van de verschillende regelingen.

De Vlaamse regering spreekt zich niet uit tegen harmonisatie, maar opteert voor een stapsgewijze aanpak. De overgang van 80 percent naar 100 percent van het gewaarborgd minimuminkomen (GMMI) is voor de beschutte werkplaatsen de eerstkomende belangrijke stap. Om te komen tot een 80 percent GMMI betaalde Vlaanderen reeds 600 miljoen frank.

De minister benadrukt vervolgens het belang van de arbeidsmarktintegratie van verschillende gemarginaliseerde groepen op de arbeidsmarkt. De structuur waarin dit wordt georganiseerd is belangrijk maar mag toch niet determinerend zijn.

Ten slotte stelt de minister vast dat de federale minister van Tewerkstelling en Arbeid, mevrouw Miet Smet, aanvankelijk gunstig stond tegenover de dynamisering en de activering van de werkloosheidsvergoedingen ten voordele van een tewerkstelling in de sociale werkplaatsen. Tot op dit ogenblik zijn er terzake evenwel nog geen concrete resultaten vast te stellen. Wel is de minister ervan overtuigd dat deze discussie nog niet is gesloten. Door de Vlaamse regering zal verdere druk worden uitgeoefend op het federale bevoegdheidsniveau om hiertoe de nodige maatregelen te nemen.

II. UITEENZETTING DOOR DE HEER JEF SLEECKX, MEDE-INDIENER VAN HET VOORSTEL VAN DECREET HOUDENDE ERKENNING EN SUBSIDIERING VAN DE SOCIALE WERKPLAATSEN – Stuk 239 (1995-1996) – Nr. 1

Naar aanleiding van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen verklaart de heer Sleenckx verheugd te zijn met het ontwerp, mede omdat het beantwoordt aan het concept van het voorstel dat hij samen met de heren Lisabeth en Voorhamme heeft ingediend. Hij beschouwt het ontwerp als een eerste aanzet tot de maximale verwezenlijking van het recht op arbeid, zoals ingeschreven in de Grondwet en in het decreet van 31 maart 1998 houdende vaststelling van het charter van de werkzoekende.

Vervolgens houdt de heer Sleenckx een pleidooi om iedereen in onze samenleving een nuttigheidsgevoel te geven door iedereen te laten participeren aan die samenleving. Ieder soort werk moet als gelijkwaardig worden beschouwd. Hij benadrukt dat het parlement zich eens moet buigen over een nieuwe definitie van het begrip arbeid.

III. ALGEMENE BESPREKING

1. Enkele statistische gegevens

De heer Jos Stassen vraagt een overzicht van de studies en onderzoeken die aan dit decreet vooraf zijn gegaan en van de rapporten geschreven over het voorafgaande experiment. Hij wijst erop dat dit belangrijk is in het licht van een mogelijke uitbreiding. Tegelijkertijd pleit de heer Stassen voor objectivering van de toekomstige programma's.

In antwoord op de vraag van de heer Stassen naar bijkomende informatie verwijst minister Kelchtermans naar de studie van de European Center for Work and Society. Daarnaast is er ook nog een 'Samenwerkingsverband Sociale Werkplaatsen' en een doelgroepenanalyse 'Regionale Spreiding van de Sociale Werkplaatsen'.

De minister geeft ook een overzicht van de belangrijkste bevindingen uit de screening van de administratie Werkgelegenheid. Tussen augustus en december 1997 werden 53 promotoren ondervraagd. Samen stellen zij 577 mensen te werk, waarbij het aantal mannen en vrouwen in evenwicht is. Bovendien werkt 88 percent van de werknemers voltijds. De helft ervan is ongeschoold, een

derde heeft een diploma lager secundair onderwijs. Een op vijf was al meer dan 10 jaar inactief toen ze in dienst traden.

De Gesco's zijn voornamelijk tussen 30 en 45 jaar oud, maar er is toch een belangrijke groep – 19 percent – die ouder is dan 45 jaar. Het aantal bestaansminimumtrekkers bedraagt 19 percent, het aantal migranten 5,6 percent en het aantal personen met een handicap 7,7 percent.

De sociale werkplaatsen houden zich vooral bezig met recyclage : 20 percent zijn kringloopcentra ; 13 percent doet aan biologische tuinbouw ; 11 percent werkt aan de renovatie van kansarme buurten. Ook hier stelt minister Kelchtermans de vraag of het niet nuttig zou zijn de sociale werkplaatsen onder te verdelen in verschillende types.

2. De verhouding tussen sociale versus beschutte werkplaatsen

Mevrouw Patricia Ceysens onderstreept dat de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin in principe achter dit ontwerp van decreet staat. Iedereen was het erover eens dat sociale werkplaatsen op een zinvolle manier arbeid kunnen verschaffen aan mensen die anders inactief blijven. Het is goed dat het experiment een decretale onderbouw krijgt.

De Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin vraagt in haar advies (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 2) echter toch aandacht voor een aantal problemen. Er bestaat een risico van nefaste concurrentie tussen de beschutte en de sociale werkplaatsen. Er zal immers een niet gering verschil zijn in subsidiëring ten nadele van de beschutte werkplaatsen.

Het tweede risico is dat mensen uit een beschutte werkplaats zullen uitwijken naar een sociale werkplaats of omgekeerd. Dat moet worden vermeden, want het is de bedoeling om met de sociale werkplaats een andere doelgroep te bereiken.

Er bestaat ook gevaar voor een gedifferentieerd beleid vanuit respectievelijk de departementen Tewerkstelling en Welzijn. De beschutte werkplaatsen maken deel uit van de werking van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, waardoor ze tot het welzijnsbeleid behoren. De sociale werkplaatsen zullen onder het tewerkstellingsbeleid vallen. De commissie stelt voor om beide sporen zo dicht mogelijk bij elkaar te houden. Er is volgens de spreker een groot

tekort aan vergelijkbare gegevens om de bestaande initiatieven te evalueren.

Namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin doet mevrouw Patricia Ceysens een aantal suggesties. Ten eerste moeten de sociale werkplaatsen en de beschutte werkplaatsen duidelijk worden afgebakend om alle verwarring te vermijden. Bovendien mogen de grote verschillen in subsidiëring en omkadering niet uit het oog worden verloren. Daartoe moeten de doelgroepen duidelijk worden omschreven.

De Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin blijft erbij dat een globale regeling voor beschutte en sociale werkplaatsen het streefdoel moet blijven. Dat zal gemakkelijker zijn als de beschutte werkplaatsen uit het Vlaams Fonds en het departement Welzijn gelicht worden en ondergebracht bij de minister van Tewerkstelling.

De beschutte en sociale werkplaatsen zijn tewerkstellingsvormen en horen in die optiek tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Tewerkstelling. De commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin zegt zelf dat beschutte tewerkstelling niet bij het departement Welzijn thuishoort, want het gaat in de eerste plaats om tewerkstelling. Dat betekent wel dat het decreet op het Vlaams Fonds herschreven zal moeten worden. In afwachting van een decretale regeling vraagt de commissie dat de ministers van Tewerkstelling en Welzijn overleg blijven plegen. Het afsluiten van een protocol is daarbij de aangewezen weg.

De heer Jef Sleetckx stelt dat zowel in het Vlaams regeerakkoord als in het Vesoc-akkoord van 1993 gepleit werd voor "een algemene regeling inzake de beschermde tewerkstelling, die de activiteitsdomeinen van de beschutte en sociale werkplaatsen bevat." Volgens de heer Sleetckx zijn er niet veel redenen meer om niet te werken aan een geïntegreerde regelgeving, omdat zowel beschutte als sociale werkplaatsen volgens gemeenschappelijke beginselen werken. Hij wil dan ook een verbintenis afdwingen om daar in de toekomst aan te werken. Ook het parlement moet zich daarvoor engageren.

De heer Jacques Laverge merkt op dat men eigenlijk de omgekeerde weg volgt. Door eerst een netwerk van sociale werkplaatsen te vormen zal het moeilijker worden om tot een algemene visie te komen.

De heer Jos Stassen is verwonderd over de dominante rol die de beschutte werkplaatsen in heel de discussie hebben gespeeld. Hij vindt echter wel dat

er op termijn moet gewerkt worden aan een betere integratie van de decreetgeving ter zake. Voor hem betekent dit evenwel niet dat beide decreten moeten worden samengevoegd. Hij stelt wel voor het decreet inzake het Vlaams Fonds voor de Beschutte Tewerkstelling aan te passen. Ook de heer Robert Voorhamme twijfelt of een identieke regeling noodzakelijk is. Voor hem moet er gewerkt worden aan een algemene regeling die voldoende ruimte laat voor een aantal specifieke regelingen.

Vervolgens verwijst de heer Stassen naar het advies van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin waarin wordt gesteld dat er een gevaar bestaat op 'nefaste concurrentie tussen de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen'. Om een beter inzicht te krijgen in wat de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin precies bedoelt, vraagt hij minister Kelchtermans om meer uitleg bij de in de uitvoeringsbesluiten geplande financiële tussenkomsten en subsidies voor de sociale werkplaatsen.

De heer Marc Olivier benadrukt nogmaals het belang van het voorstel van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin om zowel de beschutte als de sociale werkplaatsen onder de bevoegdheid van de minister van Tewerkstelling te doen vallen, en niet langer onder die van de minister van Welzijn. De link tussen beschutte en sociale werkplaatsen is belangrijk omdat beide hetzelfde doel hebben. De heer Olivier merkt op dat mensen na een negatief advies van de Provinciale Evaluatiecommissie (PEC) – die oordeelt over de toegang tot het Vlaams Fonds en de beschutte tewerkstelling – vaak in een sociale werkplaats terecht komen. De omgekeerde beweging komt eveneens voor. De heer Stassen repliceert dat iedereen het recht heeft een beroep te doen op de bestaande voorzieningen.

Ten slotte verwijst de heer Olivier naar een dualiteit. Omdat gehandicapten een tegemoetkoming krijgen van het Vlaams Fonds en de doelgroep van het decreet inzake sociale werkplaatsen niet, moet naar een globale financiering gezocht worden. Daar tegenover staat het feit dat mensen uit een sociale werkplaats een grotere kans hebben om door te stromen.

De heer Laverge verwijst naar het rapport van de Federatie van de West-Vlaamse Beschutte Werkplaatsen, dat hem verrast heeft. Uit het rapport blijkt immers dat de beschutte werkplaatsen valide personen en interim-arbeiders aanwerven om het werkvolume op te vangen. Er vindt een verschuiving plaats naar normale tewerkstelling. Dat was

zeker niet de bedoeling van het Vlaams Fonds. Bepaalde mensen die uit de boot vallen, komen via de VDAB toch in een beschutte werkplaats terecht. Volgens de heer Laverge vraagt de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin terecht aan de regering om de relatie tussen de sociale en beschutte werkplaatsen te bekijken.

Op basis van het verslag van de beschutte werkplaatsen kan men zich afvragen of de sociale werkplaatsen niet moeten worden gekoppeld aan de beschutte werkplaatsen. De heer Laverge wijst erop dat de beschutte werkplaatsen als VZW een aanvraag tot samenvoeging kunnen indienen. De heer Laverge kondigt een amendement in die zin aan.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat men in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin heeft vastgesteld dat er op dit vlak te weinig vergelijkbare gegevens zijn. Hierdoor is het voor haar onmogelijk om beschutte en sociale werkplaatsen onmiddellijk in één geheel samen te voegen. De instapmogelijkheden en de verloning zijn verschillend. In de beschutte werkplaats gebeurt dit normaal via een PEC-advies. De VDAB werkt totaal anders. Mensen uit beschutte werkplaatsen kunnen, vanwege hun handicap, een aantal tegemoetkomingen cumuleren met uitkeringen, wat in sociale werkplaatsen niet evident is. Precies daarom pleit mevrouw Van Cleuvenbergen ervoor om de systemen transparanter te maken. Ze benadrukt evenwel dat dit niet volledig vanuit het standpunt van de tewerkstelling gezien mag worden.

De heer Jean-Marie Bogaert is enerzijds geneigd het decreet gunstig te beoordelen, omdat het voor een onderbouw zorgt. Anderzijds is hij ontgoocheld omdat de regering niet is overgegaan tot de beloofde integratie van de beschutte en sociale werkplaatsen. Volgens hem zal dit decreet het verdere streven naar integratie op de lange baan schuiven. Hij wijst erop dat zowel regering als parlement in die zin verantwoordelijkheid dragen. Dit wordt beaamt door de heer Jef Sleetx.

In zijn antwoord stelt minister Theo Kelchtermans dat de afstand tussen de beschutte en de sociale werkplaatsen te groot is. Hij staat wel achter de suggestie om een kader aan te bieden waarbinnen de beschermde tewerkstelling past. Dit kan nuttig zijn om tot een globale regeling te komen. De minister durft zich echter niet uit te spreken over de vraag of integratie nodig is.

Volgens minister Theo Kelchtermans is het logisch dat beschutte werkplaatsen op termijn bij het

departement Tewerkstelling worden ondergebracht. Volgens minister Kelchtermans staat minister Luc Martens ook achter de idee van een protocol.

Minister Kelchtermans benadrukt dat arbeid wel degelijk deel kan uitmaken van welzijn, ook al is het rendementscriterium niet onbelangrijk voor de sociale werkplaatsen. De subsidie alleen is niet voldoende om het hoofd boven water te houden. De sociale werkplaats moet middelen genereren. Daarom vraagt de minister zich af of het niet nuttig zou zijn de sociale werkplaatsen in te delen in verschillende typologieën, naar analogie van het bijzonder onderwijs. De minister wijst in die zin op het belang van de jaarlijkse evaluaties.

3. De afbakening van de doelgroep

Namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin stelt mevrouw Patricia Ceysens voor de doelgroep van de sociale werkplaats uit te breiden, zodat zoveel mogelijk mensen zonder werk in aanmerking komen voor een plaats. Dit voorstel van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin is gebaseerd op het Armoederapport, waarin duidelijk wordt dat veel mensen uit de boot vallen omdat ze net niet tot een bepaalde categorie behoren.

De heer Jacques Laverge heeft zijn twijfels over de vereiste van een werkloosheidsduur van minstens vijf jaar om in aanmerking te komen voor tewerkstelling. Volgens hem is het al eerder mogelijk om moeilijke integratie vast te stellen.

In die zin stelt de heer Laverge ook de vraag in hoeverre langdurig werklozen verplicht kunnen worden een programma te volgen. Hij vreest dat dit op vrijwillige basis moeilijk zal zijn, gezien de gewijzigde attitudes na vijf jaar werkloosheid.

De heer Laverge – hierin bijgetreden door mevrouw Van Cleuvenbergen – vindt het wenselijk de sociale werkplaatsen geografisch te spreiden omdat de doelgroep in sommige regio's sterker aanwezig is dan in andere.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat het belangrijk is om mensen die al vijf jaar werkloos zijn te begeleiden. Voorts pleit zij voor een regionale aanpassing van de normen in functie van de werkloosheid. De heer Robert Voorhamme antwoordt dat een grote regionale werkloosheid niet

impliceert dat de doelgroep er ook talrijker vertegenwoordigd is.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat als minister Kelchtermans bij zijn voornemen blijft om de doelgroep te omschrijven als die van de niet-werkende werkzoekenden, men een inspanning zal moeten leveren om deze mensen aan te moedigen zich in te schrijven als niet-werkende werkzoekenden.

Ze wijst er ook op dat een sociale werkplaats een goede oplossing kan zijn voor sociaal zwakkeren. Tenminste als de nadruk ligt op het bijsturen van attitudes en als de aanpak groepsmatig is.

De heer Jos Stassen heeft twijfels over de rol van de VDAB. Volgens hem slaagt de VDAB er niet altijd in de geschikte mensen te bereiken. Hij vraagt zich af of het OCMW hiervoor niet beter geschikt is, gezien de specifieke doelgroep. De heer Paul Deprez treedt hem gedeeltelijk bij. De heer Robert Voorhamme van zijn kant wil dat de VDAB ook een rol speelt in de nazorg.

Ook de heer Jan Penris heeft een aantal vragen over de definitie van de doelgroep. Op basis van welke criteria zal de regering het begrip sociaal tewerkgestelde precies definiëren? De heer Penris voelt zich onwennig bij het feit dat de minister, ondanks bezoeken aan verschillende sociale werkplaatsen, geen duidelijker definitie heeft kunnen schrijven.

De heer Penris vraagt zich af of het parlement met dit decreet niet te veel bevoegdheden aan de regering schenkt.

De heer Jean-Marie Bogaert erkent dat een decreet enkel de hoofdlijnen moet vastleggen, maar mist toch enkele details. Hij wil de concrete invulling van een aantal begrippen niet overlaten aan de uitvoeringsbesluiten en zal daarom een amendement indienen. Ook de toelichting vindt de spreker erg vaag.

Als voorbeeld verwijst de heer Bogaert naar de manier waarop de degressiviteit van de subsidiëring wordt uitgewerkt. In het ontwerp van decreet vindt hij daartoe zelfs geen aanzet terug. Hij vraagt een exemplaar van "Werken aan Werk-bis" van de Koning-Boudewijnstichting, waarop de minister zich zal baseren voor het vastleggen van de subsidiëring.

De heer Jos Stassen treedt de heer Bogaert bij. Het parlement geeft veel bevoegdheden aan de uitvoe-

rende macht. De regering kan die macht uiteraard gebruiken om snel verbeteringen aan te brengen, maar tegelijk bestaat het gevaar dat de uitvoerende macht het decreet uitkleedt tot er niets meer van overblijft.

In tegenstelling tot de heren Stassen en Bogaert, is de heer Paul Deprez tevreden over de keuze om de uitvoeringsmodaliteiten aan de regering over te laten. Hij dringt wel aan op een gedachtewisseling met de regering over de uiteindelijke uitvoeringsbesluiten.

Volgens de heer Robert Voorhamme is de vraag om betrokken te worden bij de concrete invulling van dit decreet terecht. Toch gaat hij ermee akkoord dat een aantal zaken enkel door een uitvoeringsbesluit geregeld kunnen worden. Hij verwijst in die zin naar artikel 5. Voor hem zijn de hoedanigheden die in dat artikel worden beschreven belangrijker dan de uiteindelijke duur van de werkloosheid. De zaken evolueren in de tijd en verschillen van regio tot regio, waardoor het geen zin heeft alles in normen vast te leggen.

Minister Theo Kelchtermans repliceert dat heel wat door middel van besluiten van de Vlaamse regering moet worden geregeld om te zware decreten te voorkomen. Zodra de besluiten klaar zijn, zal minister Kelchtermans ze aan de commissie voorleggen.

Hij beaamt eveneens dat de criteria zo duidelijk mogelijk moeten worden vastgelegd. Indien er onduidelikheden bestaan over de definitie, dan zullen die worden weggewerkt. Voor minister Kelchtermans is de doelgroep die groep die de grootste problemen heeft met het uitoefenen van een job in een samenleving waarin ze ook een plaats moet krijgen. In die zin verwijst hij naar professor Van Steenberghen die stelt dat het begrip arbeid moet worden gedifferentieerd en afhankelijk gemaakt van diegenen tot wie men zich richt.

Ook de minister vraagt zich af of er geen afwijkingsmogelijkheden moeten bepaald worden voor die gevallen waar men wiskundig kan bewijzen dat ze vijf jaar inactief zullen zijn. Hij stelt voor dit over te laten aan externe beoordeling.

Voor wat betreft de vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen over de regionale spreiding volgens de aanwezigheid van de doelgroep, antwoordt minister Kelchtermans dat dit is opgenomen in het SERV-advies. De minister wijst erop dat dit al gebeurt in de goedgekeurde sociale werkplaatsen en in het kader van de werkervaringsplannen.

Aangaande de opmerking van de heer Stassen, blijft minister Kelchtermans bij zijn voornemen om de VDAB in te schakelen bij de selectie. Daarnaast zal de VDAB een belangrijke taak vervullen tijdens de projectbegeleiding. Ook de permanente werkgroep Risicogroepen is betrokken partij.

4. De doorstroming

Volgens mevrouw Patricia Ceysens meent de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin dat het beleid inzake de sociale werkplaatsen gebaseerd moet zijn op het economisch model en eerder gericht moet zijn op doorstroming dan op permanente tewerkstelling. In het ontwerp van decreet wordt dit laatste gesuggereerd. Volgens mevrouw Ceysens liet de minister tijdens de herlezing in de commissie verstaan dat het gaat over mensen die nooit meer op de reguliere arbeidsmarkt terecht zullen komen. Voor de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin gaat dit te ver en daarom stellen ze voor in artikel 5 de nadruk te leggen op doorstroming.

Volgens de heer Jacques Laverge kan het niet dat in dit decreet de nadruk wordt gelegd op permanente opvang in plaats van doorstroming. Via een amendement wil hij vermijden dat de sociale werkplaatsen enkel marginale groepen samenbrengen. Hij is zich ervan bewust dat een aantal mensen wellicht nooit zullen doorstromen, maar hij wil doorstroming toch als doelstelling behouden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen beaamt dat er ook in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin een discussie is ontstaan tussen voor- en tegenstanders van een te permanent systeem. Zij houdt er dan ook aan de eerste overweging uit het advies te nuanceren.

Voorts vestigt zij de aandacht op het feit dat sommige groepen die in de sociale werkplaatsen worden ingeschakeld het risico lopen een aantal zekerheden te verliezen bij doorstroming. Iemand met een ziekte-uitkering actief in een sociale werkplaats, verliest bijna zeker zijn uitkering. Dit geldt bijvoorbeeld voor ex-psychiatrische patiënten. Daarom pleit ze voor de invoering van een zogenaamde rugzak, waardoor men bepaalde rechten niet langer verliest. De doorstroming mag niet gehinderd worden door de eigen regelgeving.

Voor de heer Jos Stassen is dit de kern van het hele decreet. Sociale werkplaatsen moeten voor hem de

gemakkelijkste toegangspoort tot de arbeidsmarkt worden, omdat ze zich richten tot mensen die anders geen werk vinden. Voor hem staan niet de begrippen welzijn en therapie centraal, maar wel werkgelegenheid. Doorstroming beschouwt hij echter niet als de belangrijkste doelstelling, wat niet betekent dat hij het uitsluit. Voor hem is het belangrijk dat de subsidiëring niet te veel op doorstroming is gericht.

Als reactie hierop verwijst de heer Laverge naar het screeningverslag van de sociale werkplaatsen waaruit hij afleidt dat sociale werkplaatsen deel uitmaken van de sociale economie en bijgevolg een economisch doel hebben. De heer Robert Voorhamme betwist deze stelling. Bovendien stelt hij dat de sociale werkplaatsen wel op een economisch rendabele manier moeten werken.

De heer Stassen verduidelijkt zijn stelling : sociale economie gaat voor hem over veel meer dan alleen maar over sociale werkplaatsen. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen stelt voor dat de commissie zich eens zou buigen over het begrip sociale economie.

De heer Jacques Laverge vraagt zich af of er een verband bestaat tussen een sociale werkplaats en de strategie voor de sociale-economieprojecten, waarop de minister opmerkt dat het begrip "sociale-economieprojecten" een brede waaier van projecten kan omvatten. Het opzetten van sociale-economieprojecten wil kansen scheppen voor de ontplooiing van tewerkstellingsactiviteiten binnen bepaalde activiteiten die anders geen kans zouden krijgen. De eisen voor een tewerkstelling binnen de invoegbedrijven liggen hoger dan voor de tewerkstelling binnen een sociale werkplaats.

De heer Jos Stassen benadrukt dat artikel 5 absoluut niet afgezwakt mag worden. Het decreet is bedoeld voor wie weinig of geen kans heeft om werk te vinden. Doorstroming mag geen prioriteit zijn.

Zonder doorstroming als mogelijkheid te willen uitsluiten, is de heer Jef Sleenckx toch van mening dat doorstroming als doelstelling op zich veel te hoog gegrepen is. Voor hem is de echte doelstelling de doelgroep zo dicht mogelijk bij de reguliere arbeidsmarkt te brengen. In de sociale werkplaatsen moet gestreefd worden naar optimaal rendement, zonder dat economische levensvatbaarheid noodzakelijk is. Precies daarom dringt de heer Sleenckx aan op permanente overheidssteun.

Voor de heer Paul Deprez moet ernaar worden gestreefd zo veel mogelijk mensen te laten doorstromen naar de reguliere arbeidsmarkt. Daarom stelt hij voor dat in artikel 5 zou worden vermeld dat de mensen op het moment van hun aanwerving niet in staat zijn om te worden opgenomen in de reguliere sector. De oorspronkelijke tekst wekt volgens de heer Deprez verkeerdelijk de indruk dat iemand uit een sociale werkplaats geen kans meer maakt op een gewone job. Mocht dit het geval zijn, dan zou de vooropgestelde degressieve loonpremie betekenen dat de productiviteit van de werknemers ook moet stijgen.

Voor de heer Jean-Marie Bogaert betekent degressiviteit dat men uitgaat van zowel productiviteitsgroei als doorstroming.

De heer Voorhamme reageert hierop door op een potentieel gevaar te wijzen : zelfs mensen die niet in aanmerking komen voor doorstroming zullen na verloop van tijd meer produceren, omdat ze ervaring opdoen. Misschien zal men zelfs proberen hen in de sociale werkplaats te houden omdat ze het economisch rendement mee bepalen. Daarom waarschuwt hij ervoor niet al te veel nuances aan te brengen. Doorstroming moet volgens de spreker kunnen, zonder dat het een uitgangspunt is.

Minister Theo Kelchtermans antwoordt dat doorstroming mogelijk moet zijn. Volgens hem wekt mevrouw Ceysens verkeerdelijk de indruk dat wie in een sociale werkplaats zit er nooit meer uit geraakt. Minister Kelchtermans vindt de derde suggestie van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin te sterk geformuleerd. Hij heeft evenwel geen bezwaar tegen een eventueel amendement op artikel 5.

Voor minister Kelchtermans moet doorstroming als principe behouden blijven, zonder de beperkingen ervan over het hoofd te zien. Daarom gaat de minister ervan uit dat degressieve loonsubsidiëring de rotatie zal aanmoedigen. Hij waarschuwt er evenwel voor dat men hierin niet mag overdrijven, anders loopt men het risico dat het rendementscriterium gebruikt wordt tijdens de selectie. De VDAB moet hierop toezien.

Wat het doorstromingspercentage betreft kan men eveneens verschillen vaststellen tussen de sociale werkplaatsen en de invoegbedrijven. Bij de invoegbedrijven is de doorstroming na 4 jaar 100 percent, in tegenstelling tot de sociale werkplaats waar het doorstromingspercentage boven de 10 percent ligt.

De minister stelt vast dat door de Commissie voor Welzijn bij de formulering van haar advies ter zake geen suggesties werden aangereikt. Persoonlijk gaat de voorkeur van de minister uit naar een systeem met een degressieve loonsubsidiëring en niet naar een quotaregeling, vermits men in het stelsel van een degressieve loonsubsidiëring normaliter zal streven naar het bereiken van 100 percent.

5. Samenwerking en overkoepeling

Volgens mevrouw Patricia Ceysens dringt de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin aan op samenwerkingsverbanden tussen de diverse sociale werkplaatsen om versnippering te vermijden en overkoepelend management mogelijk te maken.

In haar tussenkomst over dit thema herinnert mevrouw Riet Van Cleuvenbergen minister Kelchtermans aan een beleidsbrief waarin hij pleitte voor een platform dat op het vlak van het management voor de nodige ondersteuning zou zorgen. Ze wijst erop dat de sociale werkplaatsen ondertussen zelf een koepel hebben gecreëerd. Volgens mevrouw Van Cleuvenbergen is het zinvol deze koepels op te nemen in dit ontwerp van decreet. De kracht van de sociale werkplaats is immers gebaseerd op de ondersteuning en de inspiratie die de organisaties bij elkaar vonden. Ze wordt hierin bijgetreden door de heer Jos Stassen.

De heer Robert Voorhamme van zijn kant wijst op het gevaar voor verzuiling. Omdat sociale werkplaatsen in uiteenlopende sectoren actief zijn, twijfelt hij of de nodige knowhow kan worden opgebouwd. Hij stelt voor dat het VIZO voor managementondersteuning zorgt.

In reactie op deze opmerkingen stelt minister Theo Kelchtermans dat het wellicht beter is de sociale werkplaatsen tegen elkaar uit te spelen, in plaats van een monopolie in de hand te werken. Een koepel kan voor de nodige coördinatie zorgen, maar de minister is voorstander van een samenwerkingsverband met bijvoorbeeld het VIZO voor de managementondersteuning.

6. De verhouding tussen publieke en particuliere initiatieven

Mevrouw Ceysens wijst er verder op dat de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin vindt dat voorkeur moet worden gegeven aan particuliere initiatieven. De provinciale en plaatselijke

besturen kunnen slechts initiatieven nemen als het particuliere initiatief in gebreke blijft. De commissie vraagt daarnaast blijvend overleg met het federale niveau om de middelen voor tewerkstelling van risicogroepen over te hevelen, met het oog op de ontwikkeling van deze vorm van tewerkstelling.

Mevrouw Van Cleuvenbergen benadrukt dat de sociale werkplaatsen vooral ontstaan zijn door toedoen van de OCMW's, maar voegt daar onmiddellijk aan toe dat het publieke initiatief zeker niet alleenzalmakend is.

Sociale werkplaatsen zijn ontstaan uit soms erg verschillende situaties en opvattingen. Ze hebben soms erg verschillende structuren. Sommige zijn echt verbonden met welzijnsinitiatieven, andere met activiteiten in de bouw-, landbouw-, voedings- en textielsector. Naargelang de sector zijn er specifieke problemen. Vaak treedt men in concurrentie met traditionele bedrijven. Een sociale werkplaats die bouwactiviteiten ontwikkelt, zal akkoorden moeten afsluiten met de traditionele bedrijven in de sector.

De heer Jacques Laverge van zijn kant wijst erop dat het bedrijfsleven in deze discussie over het hoofd gezien wordt. Hij vraagt aandacht voor de pogingen van onder meer interimbureaus, om de doelgroep van dit decreet op te nemen in het gewone arbeidscircuit. De heer Robert Voorhamme beaamt dit en verwijst naar de Vesoc-onderhandelingen. Ook mevrouw Van Cleuvenbergen treedt de heer Laverge bij.

De heer Laverge waarschuwt ook voor concurrentie van sociale werkplaatsen met de middenstand. Daarnaast vraagt hij zich ook af wat er gebeurt met de overlappende initiatieven? Zo wijst hij erop dat de 'Smetbanen' dezelfde doelgroep hebben.

De heer Leo Cannaerts stelt de vraag of een sociale werkplaats, opgericht als vennootschap met sociaal oogmerk door een privé-initiatief mag werken voor het traditionele bedrijfsleven.

Als reactie op het advies van de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin stelt minister Theo Kelchtermans de vraag wat er moet gebeuren wanneer het privé-initiatief in gebreke blijft. Hij betwijfelt of dit decretaal geregeld kan worden en zou deze problematiek doorverwijzen naar de erkenningscommissie.

De minister beaamt dat de rol van de particuliere sector belangrijk is. Sociale werkplaatsen kunnen

ten dienste staan van privé-bedrijven, maar het beheer en de begeleiding ervan moet worden overgelaten aan sociale werkplaatsen. Hij bevestigt de bewering van de heer Laverge: de werkgevers zijn bereid hun verantwoordelijkheid op te nemen. De minister onderstreept echter dat privé-bedrijven geen sociale werkplaatsen kunnen oprichten.

Op de vraag van de heer Laverge over de 'Smetbanen' antwoordt minister Kelchtermans dat de sociale werkplaatsen zich tot een andere doelgroep richten.

Op de vraag van de heer Cannaerts antwoordt de minister dat een bedrijf ook een overeenkomst kan sluiten met een sociale werkplaats. De Raad van State raadt aan om de oprichting van een vennootschap met sociaal oogmerk door een privé-initiatief te melden aan de Europese Commissie, omdat men daar vreest voor een vorm van verdoken subsidiëring.

IV. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 1 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 2

Een amendement van mevrouw Riet van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx, Jacques Laverge en Jos Stassen strekt ertoe 4° te schrappen (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 3). Op artikel 4 werd immers een amendement ingediend om de vermelding 'de provinciale en plaatselijke besturen' te schrappen. Ten 4° van artikel 2 omschrijft deze plaatselijke besturen. Als het geamendeerde artikel 4 wordt aangenomen, wordt ten 4° van artikel 2 dan ook zonder voorwerp.

Het amendement op artikel 2 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Het geamendeerde artikel 2 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 3

De heer Jos Stassen overweegt een amendement in te dienen op artikel 3. Hij zou artikel 3 als volgt wijzigen : 'In het kader van dit decreet worden voorzieningen erkend die geen erkenning krijgen in het kader van het decreet houdende oprichting van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap van 27 juni 1990.' Hij vraagt zich immers af in welke mate in dit decreet de voorzieningen moeten worden uitgesloten die ook een subsidie krijgen in het kader van het decreet op het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH). De filosofie van dit decreet is dat het niet kan, maar dat wordt niet met zoveel worden gezegd. Uiteraard betekent dit niet dat instellingen die in het kader van het VFSIPH worden gesubsidieerd, in hun voorzieningen geen VZW's kunnen oprichten die sociale werkplaatsen kunnen worden.

De heer Jan Penris kan de redenering van de heer Stassen deels volgen. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat één organisatie twee bedrijfshallen heeft : een bedrijfshal voor sociaal tewerkgestelden en een waarin gehandicapten worden tewerkgesteld. Zou een dergelijke instelling dan twee VZW's moeten oprichten om de vaak fysiek gescheiden activiteiten te kunnen blijven uitoefenen ?

De heer Paul Deprez vindt dat de minister in zijn uitvoeringsbesluiten duidelijk moet bepalen dat men voor eenzelfde activiteit niet tweemaal aan de bak kan komen. Een amendement is volgens het lid niet nodig. De vraag is echter of een verwijzing naar het VFSIPH alleen wel voldoende is. De spreker meent immers dat er nog andere mogelijkheden zijn die eveneens tot een dubbel gebruik kunnen leiden.

Minister Theo Kelchtermans merkt op dat zijn engagement ook kan worden ingeschreven in artikel 12, § 3, waarin de loonpremie en de omkaderingssubsidie worden vastgelegd. Daar kan uitdrukkelijk worden vermeld dat dubbele subsidiëring dient te worden vermeden. Het is echter belangrijk om goed op te letten wat onder dubbele subsidiëring wordt verstaan. Er mag bijvoorbeeld niet worden geraakt aan het voordeelbanenplan : daarbij gaat het immers om normale verlagingen van sociale bijdragen.

De heer Robert Voorhamme meent dat het engagement van de minister om een en ander te regelen via de uitvoeringsbesluiten volstaat. Momenteel is er immers geen volledig overzicht beschikbaar van alle mogelijke uitsluitingen.

Minister Theo Kelchtermans belooft te zullen nagaan of naast de subsidiëring in het kader van het VFSIPH ook andere vormen van subsidiëring moeten worden uitgesloten.

Gezien het engagement van de minister zal de heer Jos Stassen geen amendement indienen.

De heer Robert Voorhamme onderstreept dat er geen reden is om de sector anders te behandelen dan de normale bedrijfseconomische sectoren.

De heer Jacques Laverge is het niet volledig eens met de regeling. Er is al een forfaitaire vergoeding, en als dit wordt gecumuleerd met alle andere vergoedingen, ontstaat een enorme discrepantie op het vlak van de kostenstructuur van de sociale werkplaatsen. Dit zal leiden tot een inflatie van subsidies. Minister Theo Kelchtermans repliceert dat de vergoeding van het Vlaams Fonds niet naar bedrijven gaat, maar naar personen. Het is wel mogelijk dat iemand zo in een loonsituatie terechtkomt die ertoe leidt dat de sociale vrede op de werkplek in het gedrang komt.

De heer Robert Voorhamme wijst erop dat als dezelfde voordelen worden toegekend als aan alle andere bedrijven, het verschil even groot blijft. Wanneer ze niet dezelfde voordelen krijgen, hoewel ze hetzelfde soort activiteiten uitvoeren als alle andere bedrijven, dan wordt het verschil gecompenseerd.

De heer Jacques Laverge merkt op dat uit het verslag van de screening blijkt dat een aantal activiteiten vrij dicht aanleunen bij de normale, reguliere activiteiten. Wanneer een discrepantie in de kostprijsverhoudingen ontstaat, worden de sociale werkplaatsen eigenlijk concurrenten van middenstandsbijdragen. Dit is volgens de spreker nu al het geval.

Na deze discussie besluit voorzitter Robert Voorhamme dat het debat bewijst dat een en ander aan de hand van een uitvoeringsbesluit en op een technisch adequate manier moet worden geregeld.

Artikel 3 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 4

Aanvankelijk worden er op artikel 4 drie amendementen ingediend. Deze amendementen worden in de loop van de discussie door de indieners inge-

trokken. Vervolgens wordt een nieuw amendement ingediend.

Een eerste amendement van mevrouw Patricia Ceysens en de heer Jacques Laverge strekt ertoe om in artikel 4 een tweede lid toe te voegen : 'Privé-initiatieven, de bestaande beschutte werkplaatsen inbegrepen, kunnen bij voorrang op de provinciale en plaatselijke besturen een aanvraag tot oprichting van een sociale werkplaats indienen.' (1014/3) In de toelichting wijzen de indieners erop dat het amendement tegemoet komt aan het advies van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr.2). Via samenwerking kan de concurrentie tussen sociale en beschutte werkplaatsen worden omgezet in een positieve benadering. De beschutte werkplaatsen beschikken reeds over knowhow en infrastructuur : de oprichting van een sociale werkplaats als spin-off kan daarom kostenbesparend zijn. Dit kan leiden tot meer efficiëntie en effectiviteit.

Twee amendementen van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Jos Stassen luiden als volgt : In de tweede lijn wordt geschrapt "de provinciale en plaatselijke besturen evenals" ; op het einde van artikel 4 wordt toegevoegd : "de provinciale en plaatselijke besturen voor zover het particuliere initiatief in gebreke blijft." (1014/3). In de toelichting vermelden de indieners dat de amendementen het belang van talrijke privé-initiatieven ondersteunen die in de experimentele fase ontstaan zijn. Het komt bovendien tegemoet aan het advies van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

De heer Jacques Laverge wijst erop dat de amendementen nauw bij elkaar aansluiten. Het enige verschil is dat het amendement van de VLD het advies volgt van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin : de bestaande beschutte werkplaatsen moeten de mogelijkheid krijgen om sociale werkplaatsen op te richten. Wanneer de minister echter oordeelt dat de beschutte werkplaatsen als VZW in aanmerking komen om initiatieven te nemen, dan is er sprake van privé-initiatief en dan hebben beide amendementen dezelfde inhoud. Als de minister bevestigt dat de VZW's van beschutte werkplaatsen initiatieven mogen nemen binnen dezelfde structuur, zal de heer Laverge het amendement van hemzelf en mevrouw Ceysens intrekken.

Minister Theo Kelchtermans bevestigt dat VZW's worden beschouwd als een privé-initiatief. De VZW moet echter duidelijk afgescheiden zijn. Het

doel van een VZW kan op dusdanige manier worden geformuleerd dat beide mogelijk zijn.

De heer Jos Stassen wijst erop dat op die manier een soort koepel-VZW ontstaat met een aantal onder-VZW's. De heer Paul Deprez vraagt een verduidelijking aan de hand van een voorbeeld. Men beschikt over een gebouwencomplex en een beschutte werkplaats. Het inrichtend bestuur is een VZW. Daarnaast wil men nog een sociale werkplaats inrichten. Op territoriaal vlak is dit duidelijk een afzonderlijke eenheid. Moet er een aparte VZW worden opgericht of valt de sociale werkplaats onder de VZW die ook de beschutte werkplaats bestuurt ? Minister Theo Kelchtermans belooft dit juridisch te zullen laten onderzoeken. In principe worden instellingen erkend. Een sociale werkplaats is een instelling. Bijgevolg kan men ook het best met afzonderlijke instellingen werken als VZW. De enige vraag is of beide niet mogelijk zijn binnen een breed geformuleerde VZW wanneer men de zaken boekhoudkundig afscheidt. De minister meent dat dit mogelijk is. Als een instelling voor haar erkenning echter gebonden is aan haar eigen structuur, rijst een probleem.

De heer Jos Stassen vraagt of nu niet opnieuw het gevaar ontstaat van een dubbele subsidiëring. De heer Jacques Laverge zegt dat het niet dezelfde mensen zijn die worden gesubsidieerd. Er wordt gesubsidieerd per hoofd, niet per instelling. De begeleiding van een sociale werkplaats is niet hetzelfde als de begeleiding van gehandicapten. Het zijn andere mensen. Men kan toch niet verhinderen dat de beschutte werkplaatsen een nevenopdracht aangaan. Het moet volgens de spreker mogelijk zijn om zowel mentaal als fysisch gehandicapten te begeleiden als mensen met belemmeringen van sociale aard.

De heer Jos Stassen wijst erop dat het gevaar ontstaat van nefaste concurrentie. Het is duidelijk dat het over twee verschillende doelgroepen gaat. Om alle verdenking van dubbele subsidiëring tegen te gaan, pleit de heer Stassen ervoor dat beschutte werkplaatsen die dit willen organiseren, een koepel-VZW oprichten. Dat is perfect mogelijk. Zo hebben bijvoorbeeld de Zusters en de Broeders van Liefde één koepel-VZW met tien of twintig onder-VZW's zoals ziekenhuizen, bejaardenhuizen, enzovoort. Dit is ook mogelijk voor de beschutte werkplaatsen. Ze kunnen een koepel-VZW oprichten met bijvoorbeeld een beschutte werkplaats van 300 mensen en een sociale werkplaats van zes mensen. Als men dit echter binnen één structuur groepeerd, wordt het voor de administratie zeer moeilijk. Minister Theo Kelch-

termans antwoordt dat het ervan afhangt wat onder een structuur wordt verstaan. De minister meent dat het binnen dezelfde VZW wel mogelijk is, maar dan moet er een duidelijke aflijning zijn. Het is natuurlijk de vraag of dit juridisch wenselijk is. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen vindt dat het in de eerste plaats belangrijk is dat er doorzichtigheid is, ook bij de omkadering. Minister Theo Kelchtermans repliceert dat bij de erkenning de voorwaarde zal worden opgelegd dat het een afzonderlijke VZW moet zijn. Op die manier kunnen alle misverstanden worden vermeden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat artikel 4 bepaalt dat de aanvraag tot oprichting kan worden ingediend door de provinciale en plaatselijke besturen. Via het amendement van de spreker en van de heren Sleeckx en Stassen wordt voorrang verleend aan rechtspersonen zonder winstoogmerk. De meeste sociale werkplaatsen die nu ontstaan, zijn aparte VZW's, die weliswaar vaak gegroeid zijn in samenwerking met de overheid. Politisering moet worden vermeden. Minister Theo Kelchtermans antwoordt daar geen probleem mee te hebben. Het past in het kader van het subsidiariteitsbeginsel.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen gaat ervan uit dat er een regionale programmatie komt. Slechts in vier van de zestien Limburgse gemeenten is er sprake van privé-initiatief. Er is kans om een openbaar initiatief te nemen.

De heer Robert Voorhamme onderstreept dat er verschillen zijn tussen sociale werkplaatsen. Het gaat om verschillende activiteiten. Hij vraagt hoe een en ander wordt gedefinieerd. Stel dat er een sociale werkplaats is, door privé-initiatief opgericht, die fietsenassemblage verzorgt. Betekent dat dan dat de gemeente geen recyclagefirma mag oprichten? Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen repliceert dat het aangewezen is om rekening te houden met de programmatiecijfers. De heer Voorhamme vraagt echter of dit niet voor complicaties zal zorgen.

De heer Jos Stassen wijst erop dat de meeste projecten privé-initiatieven zijn. De goedkeuring van dit decreet is hun verdienste. Daarom heeft hij het amendement mee ondertekend. Het gevaar bestaat echter dat bepaalde ontwikkelingen tegen de bedoelingen in worden opgehouden. Wat als er volgens de programmatie plaats is voor meer werkplaatsen, en de gemeentelijke of provinciale overheid kan niet optreden? Een dergelijke ongewenste interpretatie moet worden uitgesloten.

De heer Carlos Lisabeth vraagt zich af of het niet beter is om de verschillende mogelijke instanties op gelijke voet te plaatsen, zoals het geval was in het voorstel van decreet. Zo kan er geen discussie ontstaan over het aantal initiatieven binnen een gemeente. Indien de initiatieven op gelijke voet staan, zullen er regionaal afspraken worden gemaakt die op een gecoördineerde manier overlappings voorkomen.

De heer Robert Voorhamme heeft geen bezwaar tegen de verandering van de volgorde van het artikel. De spreker vindt het echter gevaarlijk om een rangorde in te bouwen, vanwege de hanteerbaarheid. Hij stelt daarom voor om alsnog een amendement in te dienen waarbij de omkering wordt bewerkstelligd en de voorliggende amendementen worden geordend. Zoals het decreet nu voorligt, is het niet hanteerbaar. Er moet volgens de commissievoorzitter hoe dan ook nog een programmatie komen waarbij de privé-initiatieven worden gehonoreerd. Niemand heeft daar bezwaar tegen, maar er moet worden voorkomen dat er een systematische rem wordt ingebouwd.

De heer Jacques Laverge vraagt aan de minister om bij de erkenning een evaluatie te maken: als er privé-initiatieven worden genomen die gelijk zijn aan de openbare initiatieven, zou bij de erkenning het privé-initiatief moeten worden gestimuleerd. Verschillen de initiatieven, dan moet er uiteraard ruimte zijn voor beide.

De heer Robert Voorhamme zegt dat de opname van een dergelijke verplichting in artikel 4, betekent dat eenzelfde regeling geldt voor gemeenten en provincies. Dit zorgt voor problemen. Sommige gemeenten hebben ook beschutte werkplaatsen.

De heer Jacques Laverge merkt op dat men van een gemeentelijk bedrijf geen VZW kan maken.

Er ontstaat een juridische discussie over de verhouding tussen gemeente en VZW. De heer Paul Deprez wijst erop dat een VZW meer aangewezen is dan een openbaar bestuur. Een openbaar bestuur is immers onderworpen aan een strakke regeling. De gemeente kan een VZW oprichten, maar de gemeente als dusdanig kan niet tot een VZW toetreden. De heer Leo Cannaerts repliceert dat dit wel degelijk mogelijk is. De heer Paul Deprez ontkent dat een gemeente lid kan zijn van een VZW. In de statuten van de VZW kan worden vermeld dat een aantal van de leden moet worden aangeduid door de gemeenteraad, maar ze zullen per delegatie zetelen. De heer Eddy Schuermans betwijfelt of deze uitleg correct is. Bij het systeem

van de Gesco's vallen de gemeentelijke VZW's onder hetzelfde regime als de gemeente in de strikte betekenis van het woord. De heer Paul Deprez antwoordt dat men kan zeggen dat het om een gemeentelijke VZW gaat, wanneer de meerderheid van de leden gedelegeerd wordt door een gemeenteraad en wanneer er exploitatie-overeenkomsten zijn met de gemeenteraad die stipuleren dat de rekeningen moeten worden voorgelegd. Maar een VZW waarvan een gemeente als dusdanig lid wordt, is volgens de spreker niet mogelijk. Minister Theo Kelchtermans onderstreept dat gemeenten een VZW kunnen oprichten. In een rondzendbrief vanuit Binnenlandse Aangelegenheden naar de gemeenten werd de oprichting van gemeentelijke VZW's wel ontraden, omdat men zich zo aan de administratieve voogdij kan onttrekken. Erkenning, toezicht en sanctie worden in dit geval echter decretaal geregeld : het probleem van de voogdij is dus niet aan de orde.

De minister stelt een keuze voor tussen twee mogelijke amenderingen. Een technische verbetering is mogelijk door de rechtsvereniging van personen zonder winstoogmerk in de tekst vooraan zetten. Een andere mogelijkheid is om de verwijzing naar provinciale en plaatselijke besturen te schrappen.

Na dit advies worden de beide amendementen van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Jos Stassen op artikel 4 ingetrokken. In de plaats wordt een nieuw amendement ingediend door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Jacques Laverge (1014/3). De verwijzing naar de provinciale en plaatselijke besturen wordt geschrapt. Zo kunnen enkel nog VZW's en vennootschappen met een sociaal oogmerk een sociale werkplaats oprichten. Dit zorgt voor duidelijkheid bij de subsidiëring. Provinciale en gemeentelijke besturen moeten een VZW oprichten om een sociale werkplaats te kunnen oprichten.

De heer Jos Stassen vraagt of de verwijzing in artikel 4 naar de vennootschappen met sociaal oogmerk wel een concreet voorwerp heeft. Europese reglementeringen hebben dit uitgesloten. Is het wel mogelijk om sociale werkplaatsen op te richten in die structuur ? Ofwel moet er opnieuw een aanmelding komen, ofwel wordt de bepaling er pro forma in gezet, want momenteel kan het niet. De spreker vraagt of de minister de nodige stappen zal zetten voor een aanmelding. De minister antwoordt dat een en ander met een eenvoudige aanmelding bij de Europese Unie operationeel kan worden gemaakt zonder dat er een decretale aan-

passing nodig zal zijn. De minister zal echter voorlopig geen initiatief nemen tot aanmelding.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Jacques Laverge op artikel 4 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Het geamendeerde artikel 4 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 5

Op dit artikel worden vier amendementen ingediend. In de loop van de besprekingen wordt een subamendement ingediend.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Paul Deprez en Jef Sleeckx dienen twee amendementen in die ertoe strekken om in § 1, eerste lid, de woorden "Opgenomen kunnen" te vervangen door de woorden "Kunnen toegeleid en aangeworven" en om in § 1, tweede lid, op de vierde regel, na het woord "factoren" de woorden "op het moment van de aanwerving" in te voegen (1014/3). Via deze amendementen wordt onderstreept dat de werkzoekende op het moment van de aanwerving geen plaats in het reguliere arbeidscircuit kan vinden, maar dankzij de begeleiding worden de doorstromingskansen verhoogd.

Een amendement van mevrouw Patricia Ceysens en de heer Jacques Laverge strekt ertoe om het tweede lid van § 1 te vervangen (1014/3). Het amendement wordt echter zonder commentaar opnieuw ingetrokken.

Een amendement van de heren Jacques Laverge en Jean-Marie Bogaert strekt ertoe in § 1 het tweede lid te vervangen (1014/3). Volgens de indieners gaat de voorgestelde definitie in het ontwerp van decreet te veel uit van het feit dat werknemers in sociale werkplaatsen niet zouden kunnen doorstromen naar de reguliere arbeidsmarkt.

Mevrouw Van Cleuvenbergen stelt dat het amendement dat zij met de heren Sleeckx en Deprez indiende, zoals overigens dat van de heren Laverge en Bogaert, wil in pikken op de discussie in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin. Mensen die moeilijk bemiddelbaar zijn, kunnen instappen zonder de verplichting door te stromen. In het amendement van de heren Laverge en Bogaert is deze verplichting volgens mevrouw Van Cleuvenbergen veel dwingender. De spreker vindt

het belangrijk om de doelgroep zo duidelijk mogelijk af te lijnen.

De heer Jos Stassen is het niet eens met het amendement van de heren Laverge en Bogaert. Hij kan zich wel aansluiten bij het eerste deel van het amendement van mevrouw Van Cleuvenbergen en de heren Sleeckx en Deprez. Het gaat immers om een aanpassing aan de gehanteerde terminologie van de VDAB en aanverwante decreten. De aanpassing van het tweede lid van § 1 kan de spreker echter niet goedkeuren. Sociale werkplaatsen die hun niveau willen opkrikken, kunnen op basis van de verwijzing naar 'op het moment van de aanwerving' andere mensen aanwerven. Dit decreet heeft echter de bedoeling om de groep die in de sociaal-economische structuur onderaan de ladder staat, aan een job te helpen.

De heer Robert Voorhamme bevestigt dat de keuze voor 'op het moment van de aanwerving' aanleiding kan geven tot een afzwakking van de doelgroep.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat het artikel kan worden gelezen als 'het niet in staat zijn tot het verrichten van arbeid op maat in dit circuit'. De heer Voorhamme repliceert dat de modaliteiten dienen te worden geregeld via uitvoeringsbesluiten, precies omdat het gaat om een doelgroep in beweging.

Minister Theo Kelchtermans suggereert dat in § 2 zou kunnen worden verwezen naar het uitvoeringsbesluit besluit. Bij het opstellen van het uitvoeringsbesluit zal met de discussie in de commissie rekening worden gehouden. In de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin werd de tekst negatief geïnterpreteerd. Er zou een contradictie zijn tussen de mogelijkheid van beperkte doorstroming en de verwijzing in de ontwerp tekst dat de werkzoekenden 'geen arbeidsplaats in het reguliere arbeidscircuit kunnen verwerven of behouden'.

De heer Robert Voorhamme zegt het grondig oneens te zijn met de conclusie van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin dat 'sociale werkplaatsen geënt moeten zijn op het economisch model en gericht zijn op doorstroming, veeleer dan op permanente tewerkstelling in de werkplaats'. Door dit verschillend uitgangspunt is het begrijpelijk dat de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin problemen had met artikel 5. De spreker kan zich daarom aansluiten bij de argumenten van de heer Stassen.

Minister Theo Kelchtermans vindt dat de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin een te sterke formulering heeft gebruikt in verhouding tot de gevraagde verduidelijking.

De heer Johan De Roo wijst erop dat in § 1 van artikel 5 aangegeven wordt dat de doelgroep bestaat uit zeer moeilijk bemiddelbare werkzoekenden. Niet alle kandidaten beantwoorden aan die omschrijving. Het lid kent voldoende voorbeelden van mensen die verkiezen in bepaalde initiatieven te blijven zitten, ook al zouden ze perfect op de gewone arbeidsmarkt terecht kunnen. Wellicht gaat het vooral om het omkaderingspersoneel. De heer De Roo is blij dat er voor het omkaderingspersoneel een aparte regeling komt.

De heer Jan Penris onderstreept dat doorstroming in sociale werkplaatsen niet mag worden uitgesloten. Daarom sluit hij aan bij het amendement van de heren Laverge en Bogaert.

De heer Jacques Laverge merkt op dat werklozen waarvan na een trajectbegeleiding door de VDAB wordt vastgesteld dat ze moeilijk in de reguliere sector kunnen worden ingeschakeld, via zijn amendement nog de kans krijgen om via begeleiding door een sociale werkplaats op de reguliere arbeidsmarkt terecht te komen. Ongeamendeerd maakt artikel 5 slechts een momentopname van mensen die door omgevings- en persoonsgebonden factoren geen arbeidsplaats vinden.

De heer Robert Voorhamme is het met deze rede-nering niet eens : momenteel zijn er immers al meer dan voldoende kanalen om tegemoet te komen aan de werkervaringsbehoefte. In deze sector zijn er momenteel veel meer particuliere VZW's actief dan sociale werkplaatsen. Als doorstroming een doelstelling wordt in sociale werkplaatsen, zou er volgens het lid een permanente druk van verdringing ontstaan. De basisdoelstelling zou dan worden verdrongen door dat bijkomend streefdoel. Daarom is een apart statuut noodzakelijk.

De heer Jacques Laverge repliceert dat het één het ander niet uitsluit. Het grote gevaar is echter dat sommige mensen in dit soort statuten blijven hangen.

Minister Theo Kelchtermans wijst erop dat de klemtoon op doorstroming al aanwezig is in artikel 10, § 2 en artikel 11. De minister zegt dat deze discussie al werd gevoerd op verzoek van de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin. Er was immers sprake van een zekere contradictie. Ener-

zijds wordt gezegd dat gestreefd wordt naar toeleiding of herinschakeling, terwijl anderzijds de indruk wordt gegeven dat het om een bevroren groep gaat.

De heer Jos Stassen begrijpt de discussie over de doorstroming niet. In artikel 5 staat immers nergens dat de werknemers niet kunnen doorstromen. Gezien in andere artikelen van het decreet al wordt verwezen naar doorstroming is deze discussie volgens hem overbodig. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat heel wat initiatieven al geruime tijd bestaan : vijf jaar of zelfs langer. De resultaten zijn positief : de doorstroming bedraagt 15 percent.

De heer Paul Deprez wijst erop dat het gaat om mensen waarvoor men geen uitweg ziet. Het zou ideaal zijn hen ooit in het reguliere circuit te plaatsen : voor de meesten is dat echter niet mogelijk.

De heer Robert Voorhamme vindt dat mensen die ook maar enige kans maken op reguliere tewerkstelling niet in de sociale werkplaatsen mogen terecht komen.

De heer Leo Cannaerts vraagt of het eerste lid van § 1 beperkend is. Veel sociale werkplaatsen creëren ook nog andere werkgelegenheid in samenwerking met de OCMW's. Een sociale werkplaats met vijf erkende werkplaatsen kan via het OCMW nog enkele mensen tegen een kleine vergoeding tewerkstellen. De spreker vraagt of dit mogelijk blijft. De minister bevestigt dit.

De heer Leo Cannaerts wijst erop dat het budget beperkt is. Hij vraagt of een sociale werkplaats ook werknemers kan aanwerven die niet worden gesubsidieerd. De minister bevestigt dit : deze groep valt echter wel onder een andere regeling.

De heer Jacques Laverge zegt dat als dit wordt toegestaan, personen zullen worden aangeworven die niet tot de doelgroep behoren. Een woordvoester van de administratie repliceert dat iedereen die wordt tewerkgesteld moet beantwoorden aan de criteria, zelfs als ze niet worden gesubsidieerd door dit decreet.

Op de vraag van de heer Leo Cannaerts of de werknemers die aan de slag zijn in experimentele projecten aan het werk kunnen blijven, antwoordt de minister positief.

De heer Carlos Lisabeth vindt dat de heer Laverge zich als sociaal-liberaal vergaloppeert door de twee categorieën door elkaar te halen in zijn amende-

ment op artikel 5. Die tweede categorie hoort hier niet bij.

De heer Jacques Laverge zegt dat die tweede categorie betrekking heeft op de mensen die zelfs na trajectbegeleiding nog nergens staan. Ze kunnen nergens meer terecht en worden gedumpt. Zij verdienen een job in de sociale werkplaatsen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heer Jef Sleeckx dienen een subamendement in bij het amendement van mevrouw Van Cleuvenbergen en de heren Sleeckx en Deprez (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 3). De tekst van het amendement over § 1, tweede lid, dient te worden geschrapt, omdat § 2 van artikel 10 al aan de bekommernis over de doorstroming tegemoet komt.

Het amendement van de heren Jacques Laverge en Jean-Marie Bogaert wordt verworpen met 1 stem tegen 9.

Het subamendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heer Jef Sleeckx op het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Paul Deprez wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1. Het amendement van mevrouw Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleeckx en Paul Deprez wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1.

Het gesubamendeerde en geamendeerde artikel 5 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1.

Artikel 6

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 6 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 7

Bij artikel 7 wordt een amendement ingediend door de heren Didier Ramoudt en Jacques Laverge dat ertoe strekt in § 1, op de eerste regel na het woord "erkenning" de woorden "rekening houdend met een evenwichtige geografische spreiding van de doelgroep," in te voegen (1014/3). Op dit amendement wordt een subamendement ingediend door de heren Jacques Laverge en Jos Stassen dat ertoe strekt in de voorgestelde tekst het woord "doelgroep" te vervangen door de woorden "sociale werkplaatsen" (1014/3).

De heer Jacques Laverge meent dat een evenwichtige geografische spreiding van de doelgroep noodzakelijk is. De criteria moeten op de doelgroep gericht zijn, en niet op werkloosheid.

De heer Robert Voorhamme wijst erop dat de formulering van het amendement ongelukkig gekozen is : de indieners streven naar een spreiding van de sociale werkplaatsen en niet van de doelgroep. De heer Jacques Laverge erkent dat het de bedoeling is om de werkplaatsen te spreiden.

De heer Jos Stassen zegt dat de SERV in zijn advies zich afvraagt of de administratie niet tegelijk rechter en partij is. De spreker vraagt zich af waarom de administratie, die sowieso een rol speelt, nog eens afzonderlijk wordt vermeld.

Minister Theo Kelchtermans antwoordt dat de SERV er vooral voorstander van is dat de erkenning in de eigen schoot zou gebeuren. De minister wil de administratie uitdrukkelijk de opdracht geven om de erkenningsregels te beoordelen. De minister geeft en hernieuwt de erkenning. De administratie heeft de opdracht het dossier voor te bereiden. Er is gediscussieerd over de vraag of dat in de schoot van de administratie of van de SERV moet gebeuren. Er werd gekozen voor de administratie.

Het subamendement van de heren Jacques Laverge en Jos Stassen wordt verworpen met 2 stemmen tegen 8. Het amendement van de heren Didier Ramoudt en Jacques Laverge wordt verworpen met 2 stemmen tegen 8.

Het artikel 7 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 8

De heer Jan Penris vraagt wat bedoeld wordt met 'de nadere regelen' van de Vlaamse regering voor de samenstelling van de erkenningscommissie. De commissie is zo goed als samengesteld, alleen het aantal vertegenwoordigers van de werknemers- en werkgeversorganisaties moet nog worden bepaald. Misschien moet ook nog worden gedebatteerd over de wijze waarop de deskundigen, bedoeld in het vijfde lid van § 2, moeten worden aangeduid. De spreker vraagt waarom dat nu niet kan gebeuren. Hij suggereert dat het misschien beter is om het aan de commissie zelf over te laten om haar inwendig reglement op te stellen.

Minister Theo Kelchtermans antwoordt dat het de gewoonte is dat in een besluit de procedure en de

modaliteiten van besluitvorming worden vastgelegd. Over het aantal vertegenwoordigers van de werknemers- en werkgeversorganisaties moet worden onderhandeld.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen suggereert om vertegenwoordigers uit de welzijnssector en uit andere sectoren te betrekken bij de erkenningsprocedure. Een beperking tot werknemers- en werkgeversorganisaties is een te economische benadering.

Minister Theo Kelchtermans zegt dat ook een vertegenwoordiger van de administratie voor Welzijn bij de erkenning zal worden betrokken.

De heer Jan Penris vraagt of de opsomming van de vijf categorieën in § 2 limitatief is. Minister Theo Kelchtermans antwoordt dat er sprake is van 'een vertegenwoordiger van de administratie'. Hij stelt voor dat de Vlaamse regering de regels bepaalt betreffende de samenstelling en de werkwijze van de erkenningscommissie.

De heer Jos Stassen stelt voor een amendement in te dienen, waarbij het woord 'vertegenwoordiger' wordt vervangen door 'vertegenwoordigers'. Het is niet wenselijk dat er wel een vertegenwoordiger van de administratie Welzijn, maar niet van de administratie Werkgelegenheid zou worden aangeduid.

Minister Theo Kelchtermans zegt dat het gaat om een tewerkstellingsmaatregel. Hij wijst erop dat tussen de minister van Welzijn en hemzelf een protocol zal worden afgesloten, waarin wordt bepaald dat er met Welzijn over een mogelijke erkenning wordt overlegd. De administratie Werkgelegenheid zal hiertoe overleg plegen met de administratie Welzijn. Dit werd zo afgesproken in de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

De heer Robert Voorhamme is verheugd dat de Vlaamse administratie tegenwoordig gemakkelijker horizontale relaties aangaat. Dit is nieuw.

Het artikel 8 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 9

Over artikel 9 worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 10

De heer Jacques Laverge wijst op het verzet tegen het amendement dat hij indiende bij artikel 5. Artikel 10, § 2 verwoordt volgens hem echter juist zijn voorstel om personen die na een lange begeleiding nog steeds niet in de traditionele sector kunnen worden tewerkgesteld, in te schakelen in de sociale werkplaatsen. De spreker vraagt zich dan ook af waarom zijn amendement werd betwist.

De heer Robert Voorhamme antwoordt dat de tekst van de heer Laverge de zaken helemaal anders voorstelt. Het gaat in artikel 10, § 2 over de toeleiding en de trajectbegeleiding, hetgeen essentieel te maken heeft met wat eraan voorafgaat. Zo wordt een veiligheid ingebouwd die ongewenste gevolgen moet voorkomen.

De heer Jos Stassen vindt in artikel 10, § 2 een bevestiging van zijn stelling dat het om de moeilijkste doelgroep moet gaan. In § 1 wordt de toeleiding exclusief toegewezen aan de VDAB. De spreker vraagt zich af of de VDAB wel in staat is tot deze taak. Bovendien vraagt hij of het niet wenselijk is om te anticiperen op de nieuwe regelgeving over de particuliere arbeidsbemiddeling, de bemiddeling door OCMW's, enzovoort. De spreker suggereert om de bevoegdheid tot toeleiding uit te breiden tot alle erkende arbeidsbemiddelingsdiensten.

Minister Theo Kelchtermans antwoordt dat het mogelijk is om samenwerkingsverbanden aan te gaan met derden. Bij problemen moet het echter duidelijk zijn wie ter verantwoording kan worden geroepen. Alleen de VDAB komt hiervoor in aanmerking.

De heer Robert Voorhamme sluit zich aan bij de visie van de minister. Ook als er nog andere bemiddelingsinstanties worden erkend, moet de werkzoekende zich inschrijven bij de VDAB. Dit werd trouwens duidelijk gestipuleerd in het beheerscontract van de overheid met de VDAB. Responsabilisering is slechts mogelijk bij de instelling die de plicht heeft om elke werkzoekende in te schrijven, dus niet alleen uitkeringsgerechtigde werkzoekenden.

De heer Jos Stassen is het daarmee eens, maar vraagt of het woord 'toeleiding' wel juist is gekozen. De minister zegt immers dat er één finale actor nodig is die beslist of iemand in de werkplaats past. Volgens de heer Stassen is dit geen toeleiding, maar een beoordeling. De VDAB is volgens het lid op dit ogenblik niet in staat voor de toeleiding in te staan, maar enkel voor de beoordeling. De toeleiding kan het best gebeuren via de

OCMW's, via de gemeentebesturen, van zodra de convenants zijn afgesloten, en vooral via de huidige sociale werkplaatsen.

Minister Theo Kelchtermans repliceert dat met toeleiding wordt bedoeld dat het dossier zal worden beoordeeld op grond van de gezette stappen. Men beoordeelt of die stappen van die aard zijn dat de stap naar de sociale werkplaats mogelijk is. De VDAB hanteert het woord zelf; het wordt ook gebruikt in de trajectbegeleiding. Het gaat volgens de minister om de heel specifieke toeleiding naar de sociale werkplaats. Daarvoor moeten antecedenten worden beoordeeld. Niemand kan dit beter dan wie deze antecedenten heeft meegemaakt, en dat is precies de VDAB.

Artikel 10 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikelen 11 en 12

Over deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

Beide artikelen worden eenparig aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 12bis

Een amendement ingediend door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en de heren Jef Sleetx, Jos Stassen en Paul Deprez strekt ertoe om een nieuw artikel 12bis in te voegen dat luidt als volgt: "De regering kan, onder de voorwaarden die zij bepaalt en binnen de perken van de begrotingskredieten, een subsidie verlenen aan een organisatie die ondersteunende of dienstverlenende taken verricht voor de sociale werkplaatsen." (1014/3). Zo kunnen overkoepelende, ondersteunende organisaties de sociale werkplaatsen optimaal bijstaan, bijvoorbeeld via marktonderzoek naar interessante niches.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat een overkoepelende organisatie in bepaalde regio's onder meer een concept kan uitwerken en kan nagaan welke sectoren het meest aangewezen zijn om aan de behoeften van de doelgroep te beantwoorden. Vandaar het belang van subsidies.

De heer Jacques Laverge merkt op dat het om een gevaarlijk amendement gaat dat verschillend kan worden geïnterpreteerd. In de toelichting wordt bij wijze van voorbeeld verwezen naar marktonder-

zoek. Het lid vraagt of het de bedoeling kan zijn om een marktonderzoeksbureau te subsidiëren. De minister zegt dat dat niet het geval is : de tekst van het amendement zelf is essentieel, niet de toelichting. De minister onderstreept dat met subsidies voor ondersteunende of dienstverlenende taken geen projectfinanciering bedoeld wordt. De heer Jacques Laverge leidt uit de formulering van het amendement af dat bijvoorbeeld ook een boekhoudkantoor kan worden gesubsidieerd. Mevrouw Van Cleuvenbergen ontkent dit. In de toelichting staat dat het moet gaan om overkoepelende organisaties. De heer Laverge vindt het eigenaardig dat hij nu ineens wel rekening moet houden met de toelichting. Mevrouw Van Cleuvenbergen erkent dat een toelichting belangrijk is om de tekst te begrijpen. Het is niet de bedoeling om projecten te subsidiëren, maar wel een koepel van sociale werkplaatsen. Het is belangrijk dat knowhow, onderzoeken en inspiratie kunnen worden uitgewisseld. De heer Jos Stassen wijst erop dat ook in het decreet Algemeen Welzijnswerk een systeem is uitgewerkt van een organisatie die als steunpunt werkt. De heer Laverge repliceert dat hij geen problemen heeft met de bedoeling van het amendement : de formulering is echter ongelukkig gekozen. De heer Stassen antwoordt dat het algemeen welzijnswerk met eenzelfde omschrijving degelijk werk verricht.

Artikel 12bis wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1. Na hernummering wordt artikel 12bis artikel 13.

Artikel 13

De heer Leo Cannaerts suggereert dat de STC's jaarlijks zouden worden gebriefd over de resultaten van de evaluatie. Ze bespreken het dossier immers slechts om de vier jaar, met het oog op verlenging. Bij een verlenging voor onbepaalde duur krijgen ze het dossier helemaal niet meer te zien. Het is volgens de spreker belangrijk dat de opvolging op het terrein in de regio gehandhaafd blijft. Het lid vindt dat er een jaarrapport moet worden opgesteld door de sociale werkplaatsen. De minister is het hiermee eens.

Artikel 13 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen. Na hernummering wordt dit artikel artikel 14.

Artikelen 14 tot 18

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. De artikelen 14 tot 18 worden eenparig aangenomen met 10 stemmen. Na hernummering worden de artikelen 14, 15, 16, 17 en 18 respectievelijk artikelen 15, 16 en 17, 18 en 19.

Artikel 19

Over artikel 19 worden geen opmerkingen geformuleerd. Het artikel 19 wordt eenparig aangenomen met 10 stemmen. Na hernummering wordt artikel 19 artikel 20.

Artikel 19bis

Door de heren Jean-Marie Bogaert, Jacques Laverge en Jos Stassen wordt een amendement ingediend om een artikel 19bis in te voegen : "De uitvoeringsbesluiten bij dit decreet worden ter amendering en goedkeuring voorgelegd aan het Vlaams Parlement." (1014/3). In de toelichting schrijven de indieners dat op verschillende plaatsen in de memorie van toelichting wordt aangegeven dat de bepaling van de modaliteiten rond de doelgroepen, de erkenningsprocedure en subsidiëring van essentieel belang zijn. De uitvoeringsbesluiten zijn dan ook cruciaal. Door de uitvoeringsbesluiten ter amendering en goedkeuring voor te leggen aan het Vlaams Parlement wordt ook tegemoet gekomen aan de wens van de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

De heer Robert Voorhamme meent dat het juridisch niet mogelijk is om te vragen om de uitvoeringsbesluiten goed te keuren. Dit is in strijd met het principe van de scheiding der machten. Gezien de toezegging van de minister is dat volgens de spreker trouwens niet noodzakelijk. De heer Jef Sleecx vraagt om in het verslag uitdrukkelijk te vermelden dat de uitvoeringsbesluiten zo snel mogelijk moeten worden opgemaakt. De heer Laverge merkt op dat in het advies van de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin wordt gevraagd dat de uitvoeringsbesluiten ter advies aan die commissie zouden worden voorgelegd. De minister repliceert dat het parlement zich niet zou mogen verlagen tot een adviesinstantie. De commissie kan wel nuttige suggesties geven. De heer

Laverge verklaart het amendement in te trekken, gezien de toezegging van de minister.

Artikel 20

Over het artikel 20 worden geen opmerkingen geformuleerd. Het artikel wordt met 10 stemmen unaniem aangenomen. Na henummering wordt het artikel 20 artikel 21.

V. EINDSTEMMING

Het gesubamendeerde en geamendeerde ontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen wordt met 9 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Jos STASSEN

Robert VOORHAMME

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK I****Algemene bepalingen****Artikel 1**

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° de minister : de Vlaamse minister tot wiens bevoegdheid het tewerkstellingsbeleid behoort ;
- 2° de administratie : de administratie Werkgelegenheid van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ;
- 3° erkenningscommissie : de commissie ingesteld bij artikel 8 van het decreet.

HOOFDSTUK II**Toepassingsgebied****Artikel 3**

In het kader van dit decreet worden voorzieningen erkend die tot doel hebben werkgelegenheid te verschaffen in een beschermde arbeidsomgeving door het opzetten van een bedrijfsactiviteit, te noemen sociale werkplaatsen.

Artikel 4

Een aanvraag tot oprichting van een sociale werkplaats kunnen indienen : specifiek hiertoe opgerichte rechtsverenigingen van personen zonder winstoogmerk, beheerst door de wet van 27 juni 1921, waarbij aan de verenigingen zonder winstoogmerk en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend ; alsook de vennootschappen met sociaal oogmerk zoals bepaald in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de vennootschappen.

Artikel 5

§ 1. Kunnen toegeleid en aangeworven worden in een sociale werkplaats : de zeer moeilijk bemiddelbare werkzoekenden.

Onder zeer moeilijk bemiddelbare werkzoekenden worden verstaan die werkzoekenden die door een cumulatie van persoons- en omgevingsgebonden factoren, geen arbeidsplaats in het reguliere arbeidscircuit kunnen verwerven of behouden maar die onder begeleiding in staat zijn tot het verrichten van arbeid op maat.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt wat dient te worden verstaan onder persoons- en omgevingsgebonden factoren.

HOOFDSTUK III**Erkenning****Artikel 6**

Om aanspraak te maken op de subsidiëring zoals bepaald in artikel 12 moeten de voorzieningen een erkenning als sociale werkplaats bezitten.

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse minister verleent de erkenning, de hernieuwing, uitbreiding of wijziging van de erkenning na advies van het subregionaal tewerkstellingscomité, de administratie en de erkenningscommissie en bepaalt het aantal doelgroepwerknemers zoals bepaald in artikel 5.

§ 2. De erkenning kan enkel worden verleend aan voorzieningen die arbeidsplaatsen creëren in een beschermde arbeidsomgeving. De Vlaamse regering bepaalt de voorschriften voor een erkenning als sociale werkplaats.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van vier jaar en is hernieuwbaar na advies van de erkenningscommissie. Aan de sociale werkplaats die reeds minstens vier jaar ononderbroken erkend is, kan, na advies van de erkenningscommissie, een erkenning voor onbepaalde duur worden verleend.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de procedure voor de indiening en het onderzoek van de aanvra-

gen voor erkenning, de hernieuwing en de uitbreiding ervan.

Artikel 8

§ 1. Binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een commissie voor de erkenning van de sociale werkplaatsen opgericht. De erkenningscommissie wordt belast met de taak de minister van advies te dienen omtrent de erkenning, de hernieuwing, de schorsing of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De erkenningscommissie is samengesteld uit :

- 1° een voorzitter ;
- 2° een vertegenwoordiger van de administratie ;
- 3° een vertegenwoordiger van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding ;
- 4° een gelijk aantal vertegenwoordigers en plaatsvervangers van de meest representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties ;
- 5° een deskundige die onafhankelijk staat tegenover enerzijds de organisaties die in de erkenningscommissie vertegenwoordigd zijn en anderzijds de sociale werkplaatsen bedoeld in dit decreet.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de erkenningscommissie.

Artikel 9

De Vlaamse regering bepaalt een programmeringsnorm voor de sociale werkplaatsen.

HOOFDSTUK IV

Toeleiding en trajectbegeleiding

Artikel 10

§ 1. De toeleiding naar een sociale werkplaats van de zeer moeilijk bemiddelbare werkzoekenden zoals bepaald in artikel 5 kan enkel gebeuren door

de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding.

§ 2. De toeleiding van de zeer moeilijk bemiddelbare werkzoekenden naar de sociale werkplaats moet kaderen in het geheel van de trajectbegeleiding van de werkzoekende. De toeleiding kan alleen dan plaatsvinden wanneer de toeleider alle andere beschikbare ondersteunings-, begeleidings- en tewerkstellingsbevorderende maatregelen voor tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit voor deze personen onderzocht en zoveel mogelijk aangereikt heeft. De criteria tot toeleiding worden nader bepaald door de Vlaamse regering.

Artikel 11

Voor de personen bedoeld in artikel 5 dient de tewerkstelling in een sociale werkplaats deel uit te maken van een individueel herinschakelingstraject. De Vlaamse regering bepaalt wat verstaan dient te worden onder een “individueel herinschakelings-traject”.

HOOFDSTUK V

Subsidiëring en omkadering

Artikel 12

§ 1. Binnen de perken van een begrotingskrediet kunnen de erkende sociale werkplaatsen aanspraak maken op een persoonsgebonden, degressieve loonpremie op basis van het aantal door de minister toegekende doelgroepwerknemers.

§ 2. Binnen de perken van een begrotingskrediet kunnen de erkende sociale werkplaatsen ook aanspraak maken op een omkaderingssubsidie.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de nadere modaliteiten van de in §§ 1 en 2 bedoelde loonpremie en omkaderingssubsidie.

De bedoelde loonpremie en omkaderingssubsidie worden gekoppeld aan de gezondheidsindex.

Artikel 13

De regering kan, onder de voorwaarden die zij bepaalt en binnen de perken van de begrotingskre-

dieten, een subsidie verlenen aan een organisatie die ondersteunende of dienstverlenende taken verricht voor de sociale werkplaatsen.

HOOFDSTUK VI

Evaluatie

Artikel 14

§ 1. Jaarlijks wordt de erkende sociale werkplaats geëvalueerd op de erkenningsvoorwaarden.

De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop de jaarlijkse evaluatie plaatsvindt.

§ 2. Bij een negatieve evaluatie kan de minister, na advies van de erkenningscommissie, de erkenning intrekken of schorsen zoals bepaald in artikel 18 van dit decreet.

HOOFDSTUK VII

Toezicht

Artikel 15

Onverminderd de rechten en plichten van de officieren van de gerechtelijke politie, oefenen de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren toezicht uit op de toepassing van de bepalingen van dit decreet en van de krachtens dit decreet genomen besluiten.

Artikel 16

De bij artikel 15 bedoelde ambtenaren mogen bij de uitvoering van hun opdracht :

1° zonder voorafgaande waarschuwing vrij binnengaan in alle inrichtingen, gedeelten van inrichtingen, lokalen of andere werkplaatsen, waar personen tewerkgesteld zijn die onder de toepassing van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan vallen, ook in de plaatsen waar diensten worden verstrekt ter uitvoering van dit decreet, de woningen uitgezonderd ;

2° elk onderzoek, elke controle en enquête instellen en alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de wettelijke en reglementaire bepalingen werkelijk worden nageleefd.

Artikel 17

De bij artikel 15 bedoelde ambtenaren hebben het recht waarschuwingen te geven en voor de overtreder een termijn te bepalen om zich in orde te stellen.

Zij stellen de overtredingen vast in processen-verbaal. De overtreders krijgen, op straffe van nietigheid, een afschrift uiterlijk binnen zeven dagen na vaststelling van de overtreding.

Het proces-verbaal wordt volgens door de Vlaamse regering vast te stellen modaliteiten overgezonden aan de Vlaamse minister die overeenkomstig artikel 18, de erkenning van de betrokken voorzieningen kan intrekken of schorsen.

HOOFDSTUK VIII

Intrekking of schorsing van de erkenning

Artikel 18

§ 1. Vanuit de adviserende instanties, bedoeld in artikel 7, kunnen feiten die hen ter kennis komen en die erop wijzen dat de sociale werkplaats de erkenningsvoorwaarden niet meer vervult of de bepalingen van dit decreet overtreedt, ter kennis worden gebracht van de minister die de bevoegde ambtenaren en beambten met een onderzoek gelast.

Naar aanleiding van een negatieve evaluatie zoals bedoeld in artikel 14 of bij een bij proces-verbaal vastgestelde overtreding zoals bedoeld in artikel 17 kan de minister na advies van de erkenningscommissie beslissen de erkenning in te trekken of te schorsen voor een termijn die hij bepaalt.

Wordt dit advies met éénparigheid van stemmen uitgebracht, dan dient de minister het te volgen. Wanneer de erkenningscommissie een niet-éénparig advies uitbrengt, beslist de minister op basis van de hem verstrekte gegevens.

§ 2. Op verzoek van een gewone meerderheid binnen de erkenningscommissie, kan de minister de lopende erkenning vervangen door een erkenning van zes maanden tot de sociale werkplaats het bewijs levert dat opnieuw aan de voorwaarden voldaan wordt.

§ 3. De minister kan de termijn van de schorsing verminderen na advies van de erkenningscommissie.

Artikel 21

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

HOOFDSTUK IX

Beëindiging van de erkenning

Artikel 19

De minister kan, gelet op de beschikbare budgettaire ruimte, de lopende erkenning beëindigen. Deze beslissing moet zes volle maanden voorafgaand aan de beëindiging van de erkenning, aan de sociale werkplaats worden betekend.

HOOFDSTUK X

Slotbepalingen

Artikel 20

De premie wordt, tot nader bepaald door de Vlaamse regering, krachtens artikel 12 van dit decreet uitbetaald binnen de desbetreffende toepassingsgebieden, volgens de bepalingen van de programmawet van 30 december 1988 en het besluit van de Vlaamse regering van 27 oktober 1993 tot veralgemening van het stelsel van gesubsidieerde contractuelen, zoals gewijzigd en van het koninklijk besluit nr. 474 van 28 oktober 1986 tot opzetting van een stelsel van door de Staat gesubsidieerde contractuelen bij sommige plaatselijke besturen en het besluit van de Vlaamse regering van 27 oktober 1993, zoals gewijzigd, houdende uitvoering van het koninklijk besluit nr. 474 van 28 oktober 1986 tot opzetting van een stelsel van door de Staat gesubsidieerde contractuelen bij sommige plaatselijke besturen.